

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A jövevény szigorúsága**

1. A jövevény szigorúsága

Nagyóska

Az őrszem fagyos léptei lassan elhaltak a dinamoterem csarnokának végén, de a visszamaradt nehéz csend nem hozott megkönnyebbülést. A fülke nyirkos levegőjében még ott lebegett a leplezetlen fenyegetés szaga. János-g534, aki alig néhány napja érkezett a szektorba új lakóként, most előlépett a homályból. Tartása feszült volt és kimért, mintha egy régi, kolónia előtti idegen légió fegyelmét próbálná rákényszeríteni a megszeppent jelenlévőkre.

– Nem kockáztathattok! – sziszegte János, és a szemei riadtan villantak a lámpa szaggatott fényében. – Egyetlen rossz mozdulat, és mindannyiunkat lekapcsolnak.

Alinda megrepedt körmét a hideg acélvázba fúrta. A melle sebesen emelkedett és süllyedt.

– Nem hagytam volna! – vágta rá rekedten, szaggatottan. – Bántotta volna őt.

A nagymama csendesen sóhajtott, miközben izzadó tenyerét a kopott kötényébe törölte. Ő még őrzött halvány emlékeket azokról az időkről, amikor az új szomszédok költözése nem parancsszavakat és félelmet hozott, hanem egy jóindulatú kézszorítást. János szigorú álarca mögött azonban felsejlett a tiszta rettegés. Az új jövevény katonás múltja sem védhetett meg senkit az őrszemek ítéletétől.

– A hálózat nem bír ki még egy kiugrást – mondta János halkabban, de határozottan. – Ha túl akarjátok élni, az én ritmusomat követitek.

Alinda dacosan méregette a férfit, de a nagymama gyengéden megérintette a lány remegő vállát. Ebben a szűk világban az új lakó szigora volt az egyetlen gát a bezáruló sötétség előtt.